

tid bestämmes såsom den minsta, hvarunder sådant lönetillskott må på i öfrigt stadgade grunder till skoldistrikten utgå.

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles.

Stockholm den 22 januari 1888.

Gustaf Erikson
i Myckelgård.

N:o 4.

Af herr G. Erikson i Myckelgård, om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om utarbetande af förslag till ny kyrkolag.

Under de senare årens lifliga arbete på lagstiftningens alla områden är det dock ett fält, som lemnats nästan alldeles obrutet. Det är den egentligen *kyrkliga* lagstiftningens fält. Den lagkodex, som på detta område skall utgöra den sammanhållande enheten, har den vördnadsvärda åldern af tvåhundra (200) år. Släkten och generationer hafva efterträdt hvarandra, nya förhållanden i både borgerligt och religiöst hänseende hafva mångfaldigt vexlat, nya former för både rättskipning och förvaltning inträdt; men kyrkolagen af år 1686 har låtit tiden tyst gå förbi sig och icke låtsat derom.

Under tiden har likväl nödvändigheten kräft en mängd i förvaltningsväg gifna föreskrifter utöfver, på sidan om eller i strid med den ursprungliga lagtexten. Stundom har härvidlag ett och annat af de ursprungliga stadgandena blifvit uttryckligen upphäfdt, andra gånger kan man med någorlunda säkerhet sluta till, att den eller den föreskriften måste *anses* upphäfd, men oftast lär det vara ovisst hvad och huru mycket af den forna stadgan skall, ifrån ren juridisk synpunkt betraktadt, anses såsom bjudande lag.

Än svårare blir det att afgöra hvad som med de förändrade förhållandena och det skiftade tidslynnnet må vara tjenligt eller ens tillrådligt att tillämpa. Härvidlag herskar det enskilda tycket alldeles oinskränkt. Hvad den ene anser böra upplifvas och tillämpas, anser den andre såsom högeligen

vådligt; och helt nyligen har det ju händt, att en prestman blifvit anklagad och ådragit sig en föreställning af vederbörande domkapitel, därför att han satt i utöfning ett af dessa gamla, förlegade stadganden, som dock, juridiskt sedt, ännu gälla.

Det lär icke vara tvifvel om, att ett sådant tillstånd på det kyrkligt-organisatoriska området är mycket sorgligt och skadligt.

Det har icke saknats röster, som yrkat en reform häruti. För att nu endast antyda hvad under sista tiden förekommit, må nämnas hurusom redan det första allmänna kyrkomöte, som i landet sammanträdde, frambar sin underdåniga önskan om utarbetande af ett genomgående förslag till ny kyrkolag, och Kongl. Maj:t tillsatte också en komité, som utarbetade ett sådant. Men hvad öde den viktiga frågan sedan erhållit, vet jag icke. — Så har ock allmänna kyrkomötet sedermera gjort underdånig hemställan om förändringar och ombildningar af vissa hufvudsakliga delar af kyrkolagen, men, så vidt jag vet, utan påföljd.

Ehuru det närmast är vissa, enstaka missförhållanden på det kyrkliga området, som synts mig böra påkalla ett afhjelpande, torde dock, vid det förhållandet, att kyrkolagen redan förut är så mångfaldigt lappad, och då det äfven här är viktigt att lagstiftningen uppträder såsom ett organiskt helt, ingen annan utväg gifvas än en fullständig omarbetning af kyrkolagen och de kyrkliga stadgarne, för hvilket företag det förut omnämnda kyrkolagsförslaget af år 1873, kyrkomötets öfriga framställningar i ämnet samt derförut uppgjorda olika förslag ju måste anses såsom ganska betydande förarbeten.

Af sådan anledning får jag vördsamt föreslå,

att Riksdagen hos Kongl. Maj:t i underdånighet anhåller om utarbetande af dels ny kyrkolag, att till antagande af Riksdagen och allmänna kyrkomötet i sin tid framläggas, dels derpå grundade och i samband stående kyrkliga stadganden.

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles.

Stockholm den 22 januari 1888.

Gustaf Erikson
i Myckelgård.